

KATECHEZA V

PRZEZ CHRZEST ŚW. STALIŚMY SIĘ DZIEĆMI BOŻYMI, A PRZEZ BIERMOWANIE ŚWIADKAMI

CEL KATECHEZY

Ta katecheza ma na celu ukazanie skutków sakramentów chrztu św. i bierzmowania. Ma wprowadzić słuchacza do ujrzenia w tych sakramentach płaszczyzny duchowej. Ma wzbudzić wdzięczność Bogu za łaski z nich płynące, a zarazem uświadomić o odpowiedzialności za ich przyjęcie. Ta katecheza na pewno będzie istotna dla rodziców, którzy nierzadko niosą dziecko do chrztu św. lub posyłają do bierzmowania bez głębszej świadomości sakramentalnej. Poruszony temat ma za cel kształtowanie tożsamości chrześcijańskiej. Pomocą będą opracowania o chrzcie św. i bierzmowaniu.

TREŚĆ KATECHEZY

1. „CHRZEŚCIJANINIE POZNAJ SWOJĄ GODNOŚĆ” – takimi słowami wołał w jednym ze swoich kazań papież św. Leon Wielki. **Sercami wróćmy dziś do dnia, w którym zostaliśmy ochrzczeni.** Zastanówmy się więc dziś nad istotą chrztu św. i nad tym, kim jest ochrzczony, jaka jest godność chrześcijanina... Spójrzmy jakie są skutki chrztu św. Następnie rozważmy także sakrament bierzmowania, który jest dopełnieniem chrztu św.

1.1. CHRZEST WŁĄCZA NAS W CHRYSYTA.

Człowiek zostaje włączony w śmierć Chrystusa i wraz z Nim duchowo zmartwychwstaje. **Trzykrotne polanie wodą może oznaczać trzy dni Jezusa w grobie.** Jak po trzech dniach Chrystus zmartwychwstał, tak i ochrzczony po trzykrotnym polaniu wodą w imię Trójcy Przenajświętszej lub zanurzeniu w wodę zmartwychwstaje wraz z Chrystusem do nowego życia.

Od tej pory nosi wielkie MIANO CHRZEŚCIJANINA. **Słowo *chrześcijanin* nie pochodzi od słowa *chrzest*, ale od słowa *Chrystus*.** Tak więc *chrześcijanin* znaczy *należący do Chrystusa!* Chrześcijanin nie należy już do świata, ale do Chrystusa, jest dzieckiem światłości i ma żyć jak dziecko światłości. Staje się „*nowym stworzeniem*” (2 Kor 5,17).

Chrześcijanin zostaje oznaczony **niezatartym znamieniem przynależności do Chrystusa** i tego znamienia nigdy nie wymaże. Grzech ciężki choć pozbawia zbawienia nie niszczy tego znamienia. **Namaszczenie świętym krzyżem oznacza wszczepienie w Chrystusa jako Proroka, Kapłana i Króla.**

1.2. CAŁKOWITE WYMAZANIE GRZECHU PIERWORODNEGO,

Chrzest skutkuje w pełnym obmyciu z grzechu pierworodnego, który dziedziczymy po naszych prarodnicach Adamie i Ewie. Jeśli ochrzczony jest dorosły przebaczone mu są także wszystkie grzechy, które popełnił za życia, a wraz z grzechami darowane wszelkie kary. Człowiek więc po chrzcie jest wolny od grzechu i piękny jak anioł!

Człowiek więc bez chrztu jest dotknięty śmiertelną chorobą grzechu pierworodnego i znajduje się pod władzą złego ducha. Jak najszybciej więc powinien otrzymać lekarstwo i duchowe wyzwolenie – chrzest św. **Niektórzy – nie rozumiejąc tego – twierdzą, że należy czekać, aż dziecko samo dorośnie i zdecyduje.** Jeżeli jednak rodzice uważają się za katolików i mają świadomość daru chrztu i jego konieczności do zbawienia, nie powinni zwlekać. **Należy jak najszybciej podać dziecku to sakramentalne lekarstwo, które wyrывa dziecko z mocy**

szatana i jest uzdrowieniem duszy. Czy jeśli dziecko choruje na ciele, będą czekać aż dorośnie i samo zdecyduje, czy chce się leczyć i iść do szpitala?

Decyzja chrztu dziecka jest dla rodziców i chrzestnych wzięciem na siebie potężnej odpowiedzialności wychowania do życia wiarą, odpowiedzialności z której będzie rozliczenie przez Boga na Sądzie Ostatecznym.

Niestety mimo daru chrztu św., człowiek popada w grzechy ciężkie, którymi niszczy swą chrześcijańską godność. Tak oddaje się na powrót pod władzę szatana i w rezultacie zmierza wprost do potępienia w piekle. Popelnienie grzechu ciężkiego jest jak gwałtowne zerwanie z siebie białej szaty chrztu św., szaty stanu łaski uświęcającej. **Jest jednak dla niego ratunek w sakramentalnej spowiedzi, którą św. Augustyn nazwał „drugim chrztem”.** Ten drugi chrzest obmywa we Krwi Pana. Człowiek na powrót staje się dzieckiem Boga, a nieskończone Boże miłosierdzie oczyszcza go z winy.

1.3. OCHRZCZONY STAJE SIĘ DZIEDZICEM NIEBA

Chrześcijanin nie jest dzieckiem tego świata, ale nieba. Został przeznaczony, by żyć na wieki w Królestwie niebieskim. Taka perspektywa musi nieustannie towarzyszyć człowiekowi ochrzczoneму. **Chrześcijanin, który nie myśli o niebie zgubił właściwą perspektywę życia.**

Tu należy stanowczo podkreślić, że **chrzest jest do zbawienia koniecznie potrzebny**, chyba że chodzi o kogoś, kto nigdy nie słyszał o Chrystusie. Ci, którzy świadomie nie chcieli chrztu, nie mogą być zbawieni. *„Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy będzie potępiony”* – mówi Jezus (Mk 16,16). Jesteśmy chrzczeni, by **w imieniu Jezus otrzymać zbawienie.** Czytamy w Dziejach Apostolskich: *„Nie ma w żadnym innym zbawienia, gdyż nie dano ludziom pod niebem innego imienia, przez które moglibyśmy być zbawieni”* (Dz 4,12).

Może dziś jest czas, by powiedzieć naszym rodzicom: Dziękuję, że zanieśliście mnie do chrztu. Może czas powiedzieć Bogu: Dziękuję, że urodziłem się w katolickiej Polsce i otrzymałem chrzest.

Niestety wielu jednak nie rozumie tego daru. Spotyka się coraz częściej ludzi, zwłaszcza młodych, którzy **pytają się jak wymazać chrzest**; mówiących, że **oni się o chrzest nie prosili.** Zapewne nigdy nie poznali wartości tego duchowego daru.

1.4. OCHRZCZONY STAJE SIĘ DZIECKIEM BOGA

Jeśli jesteś, Bracie, Sostro, smutny, straciłeś sens życia, jesteś przygnieciony codziennymi obowiązkami, to pamiętaj: przez chrzest św. **JESTEŚ DZIECKIEM BOGA, BRATEM CHRYSZTUSA I DZIEDZICEM NIEBA.** Zrodzonym Synem Boga jest Jezus, a my jesteśmy **PRZYBRANYMI DZIEĆMI BOGA OJCA,** można by powiedzieć, **ADOPTOWANYMI DZIEĆMI** w Jezusie Chrystusie. Jako Dzieci Boga mamy prostą drogę do nieba, jeśli pójdziemy drogą wiary i Przykazań.

Jest to jednak dziecięstwo zobowiązujące. Jan Paweł II powiedział: **„Boże synostwo nakłada na ochrzczonego obowiązki i odpowiedzialność. W istocie bowiem sakrament chrztu jest początkiem procesu duchowego, który zmierza do przemiany całego życia”** (12 I 1986 r.). Katolik poprzez chrzest wchodzi pod prawo Boże i kościelne. Ma zadanie dążenia do chrześcijańskiej doskonałości, czyli do świętości. A tego nie da się dokonać bez źródła duchowej siły: niedzielnej Eucharystii, Komunii św., spowiedzi, modlitwy, lektury Biblii...

Dziecko Boga brzydzi się grzechem i pragnie być światłem dla innych. Zadajmy sobie pytanie, czy moje życie – świadomego chrześcijanina – różni się od życia sąsiada, który np. nie chodzi do kościoła lub nie utożsamia się z katolicyzmem? Bo niestety żyjemy w czasach, w których szerzy się tzw. neopogaństwo. Coraz częściej ma się do czynienia z ochrzczoneymi

niewierzącymi lub tzw. wierzącymi niepraktykującymi. **Źródłem takiej postawy jest zagubienie swojej katolickiej tożsamości wynikającej z daru chrztu św.**

Czy jednym z przejawów zagubienia świadomości istoty chrztu św. nie jest nadawanie dziecku niechrześcijańskiego imienia? Coraz częściej zapomina się o tym, nie dbając o to, by nowy chrześcijanin miał patrona w niebie. Warto również wsłuchać się w samo znaczenie imion, np. Krystian – to *chrześcijanin*, Krzysztof – *niosący Chrystusa*, Michał – *Któż jak Bóg*. Czy polskie imiona: Bogumił – *miły Bogu*, Bogusław – *ślawiący Boga*...

1.5. CHRZEST WŁĄCZA W MISTYCZNE CIAŁO CHRYSYDUSA – KOŚCIÓŁ

Ochrzczony sam staje się Kościołem. Przez chrzest zwany „bramą sakramentów” otwiera się więc możliwość korzystania ze skarbcza darów Kościoła. Największym przywilejem jest pełne uczestnictwo w Ofierze Mszy św., czyli spożywanie Ciała i Krwi Chrystusa w Komunii św. Niestety wielu Kościół utożsamia jedynie z klerem, zapominając, że każdy ochrzczony jest za niego odpowiedzialny. **Kościół ma oblicze każdego ochrzczonego.**

1.6. OCHRZCZONY OTRZYMUJE DUCHA ŚWIĘTEGO

Ochrzczony – jako dziecko Boga – otrzymuje też wielki dar z nieba: Ducha Świętego. Zstępuje on podobnie, jak zstąpił na Chrystusa w Jordanie, o czym mówił Bóg ustami proroka Izajasza: „*Duch mój na Nim spoczął*” (Iz 42,1). Przy chrzcie św. otrzymujemy moc Ducha Świętego – źródło modlitwy, wiary, nadziei i miłości! **W Duchu Świętym możemy wołać do Boga: ABBA, TATUSIU!**

1.7. Podczas pielgrzymki apostołskiej do Francji, Jan Paweł II – mając na myśli upadek wiary w tym kraju – zadał Francuzom mocne pytanie: „**Francjo, najstarsza córo Kościoła, co zrobiłaś ze swoim chrztem?**”. Myślę, że to pytanie powoli staje się aktualne również i w naszym kraju. Oby któryś z następców św. Piotra nie powiedział do nas: „Polsko, co zrobiłaś ze swoim chrztem?”. Nie możemy więc zapominać o chrześcijańskiej tożsamości naszego narodu. **Musimy niejako podjąć na nowo dar chrztu św.** Musimy zdać sobie sprawę z naszej katolickiej tożsamości, z tego kim staliśmy się poprzez sakrament chrztu i bierzmowania.

2. KRÓTKA REFLEKSJA O SAKRAMENCIE BIERZMOWANIA

Bierzmowanie jest jednym z siedmiu sakramentów Kościoła. Jest ono dopełnieniem łaski chrztu św. Bierzmowanie nie jest do zbawienia koniecznie potrzebne jak chrzest św., ale każdy chrześcijanin powinien go przyjąć, by umocnić swoją wiarę.

Niestety dziś mamy do czynienia z płytkim rozumieniem tego sakramentu. Najczęstszą motywacją młodzieży jest późniejsza możliwość bycia chrestnym czy świadkiem bierzmowania. Natomiast do wzięcia ślubu kościelnego sakrament ten jest usilnie zalecany, ale nie bezwzględnie konieczny. Czytamy w Kodeksie Prawa Kanonicznego: „Katolicy, którzy nie przyjęli jeszcze sakramentu bierzmowania, powinni go przyjąć przed zawarciem małżeństwa, gdy jest to możliwe bez poważnej niedogodności” (KPK, kan. 1065).

Mówi się też: „zrobić bierzmowanie”. Czy sakrament się przyjmuje czy go robi? **W tym sakramencie otrzymujemy pełnię darów Boskiej Osoby Ducha Świętego.** Czy tu chodzi o papier czy o duchowe doświadczenie? **Duch Święty jest imieniem własnym Trzeciej Osoby Boskiej.**

2.1. POCZĄTKI TEGO SAKRAMENTU

W Starym Testamencie prorocy zapowiadali, że Duch Pana spocznie na Mesjaszu (por. Iz 11,2). I rzeczywiście zstąpił na Chrystusa podczas chrztu w Jordanie (por. Mt 3,13-17). Tego Ducha Świętego Chrystus obiecał całemu Kościołowi. Miedzy innymi w tych słowach:

„Pożyteczne jest dla was moje odejście. Bo jeżeli nie odejdę, Paraklet nie przyjdzie do was. A jeżeli odejdę, to pošlę Go do was” (J 16,7). To się stało w dniu Pięćdziesiątnicy dziesięć dni po Wniebowstąpieniu Pana. *„Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wichru, i napelnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzielały, i na każdym z nich spoczął [jeden]. I wszyscy zostali napelnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić (Dz 2,1-4).* Apostołowie napelnieni tym Duchem zaczęli głosić „*wielkie dzieła Boże*” (Dz 2,11).

„Od tego czasu Apostołowie, wypełniając wolę Chrystusa, przez wkładanie rąk udzielali neofitom daru Ducha Świętego, który uzupełniał łaskę chrztu (Por. Dz 8,15-17; 19,5-6). Dlatego w Liście do Hebrajczyków wśród pierwszych elementów formacji chrześcijańskiej wymienia się naukę o chrzcie i wkładaniu rąk (Por. Hbr 6,2). To wkładanie rąk w tradycji katolickiej słusznie uznaje się za początek sakramentu bierzmowania, który w pewien sposób przedłuża w Kościele łaskę Pięćdziesiątnicy” (Paweł VI, konst. apost. *Divinae consortium naturae*).

2.2. PRZYGOTOWANIE DO BIERZMOWANIA

„Przygotowanie do bierzmowania powinno mieć na celu doprowadzenie chrześcijanina do głębszego zjednoczenia z Chrystusem, do większej zażyłości z Duchem Świętym, Jego działaniem, darami i natchnieniami, aby mógł lepiej podjąć apostolską odpowiedzialność życia chrześcijańskiego. Katecheza przed bierzmowaniem powinna także starać się obudzić zmysł przynależności do Kościoła Jezusa Chrystusa, zarówno do Kościoła powszechnego, jak i wspólnoty parafialnej. Na tej ostatniej spoczywa szczególna odpowiedzialność za przygotowanie kandydatów do bierzmowania” (Katechizm Kościoła Katolickiego, p. 1309). **Stąd w trakcie tej formacji powinno się położyć akcent na duchowe przeżycie, doświadczenie żywego Kościoła, sakramentów, liturgii...** Nie można ograniczyć się do znajomości Katechizmu.

„Wierni są obowiązani przyjąć ten sakrament w odpowiednim czasie. Rodzice, duszpasterze, zwłaszcza proboszczowie mają troszczyć się, żeby wierni zostali właściwie przygotowani do jego przyjęcia i w odpowiednim czasie do niego przystąpili” (KPK, kan. 890). Wyjątkiem stanowi zagrożenie śmierci, kiedy to sakramentu tego może udzielić proboszcz, a nawet każdy kapłan. Bierzmowanie może przyjąć osoba ochrzczona, która jeszcze nie była bierzmowana.

Zdarza się, że osoby żyjące w związku niesakramentalnym chcą przyjąć bierzmowanie. Trwają w grzechu, stąd nie mogą uzyskać rozgrzeszenia w sakramencie spowiedzi św. Bierzmowanie przyjmują wtedy po ślubie kościelnym, kiedy uporządkują swoje życie. Chyba że zdecydują się na życie osobno i w czystości aż do ślubu. Żeby przyjąć sakramenty Komunii św. czy bierzmowania **trzeba być w stanie łaski uświęcającej.** Inaczej będą one przyjęte świętokradzko, ale ważnie. Stąd każdy kandydat do sakramentu bierzmowania powinien być po uprzedniej spowiedzi św., z czystym sercem, pojednany z Bogiem. Zaleca się przed bierzmowaniem spowiedź generalną (z całego życia).

Kandydat powinien przed bierzmowaniem intensywnie się modlić, by przygotować się na przyjęcie mocy i łaski Ducha Świętego. Warto odmawiać Nowennę do Ducha Świętego przed bierzmowaniem. Znajdziemy ją np. w Internecie. Prowadzący przygotowanie powinien również zaproponować nabożeństwo o dary Ducha Świętego np. w wigilię dnia bierzmowania. Przeżycie takiej liturgii obudzi większą dyspozycyjność na przyjęcie Ducha Świętego.

2.3. OBRZĘD BIERZMOWANIA

Msza z udzieleniem sakramentu bierzmowania powinna być uroczystą liturgią, w której kandydaci winni wziąć czynny udział poprzez niesienie darów ofiarnych, czytanie modlitwy powszechnej itd. Mszy takiej powinien towarzyszyć odpowiednio dobrany śpiew. **Zwyczajnym szafarzem tego sakramentu jest Biskup, który jest następną Apostołów** (sukcesja apostołska). Ma więc pełnię sakramentu święceń. **Obecność Biskupa oznacza, że bierzmowanie umacnia więź z Kościołem.** W niektórych sytuacjach Biskup może zlecić udzielanie bierzmowania wybranemu kapłanowi.

Ma miejsce liturgia słowa, podczas której kandydaci słuchają czytań prowadzących do głębszego zrozumienia sakramentu, słuchają skierowanej do nich homilii Biskupa. W trakcie tej liturgii następuje przedstawienie kandydatów. Następnie kandydaci odnawiają przyrzeczenia chrztu św. i wyrzekają się zła. **Pierwszym elementem istotnym udzielenia tego sakramentu jest modlitwa Biskupa, której towarzyszą wyciągnięte nad kandydatami ręce.** Jest to gest, który od pierwszych wieków jest znakiem daru Ducha Świętego. Po krótkim komentarzu i modlitwie w ciszy Biskup modli się słowami: „Boże wszechmogący, Ojczy naszego Pana, Jezusa Chrystusa, który odrodziłeś te sługi swoje przez wodę i Ducha Świętego i uwolniłeś ich od grzechu, ześlij na nich Ducha Świętego Pocieszyciela, daj im ducha mądrości i rozumu, ducha rady i męstwa, ducha umiejętności i pobożności, napełnij ich duchem bojaźni Twojej. Przez Chrystusa, Pana naszego”.

Następnie Biskup namaszcza krzyżem czoło kandydata oraz nakłada rękę na głowę, wypowiadając formułę: „Przyjmij znamię Daru Ducha Świętego”. Święte krzyżmo zostało poświęcone przez Biskupa podczas Mszy krzyżma świętego w Wielki Czwartek rano. W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy: „Bardzo wcześnie do gestu wkładania rąk dodawano namaszczenie wonną oliwą (krzyżmem), aby lepiej wyrazić dar Ducha Świętego. To namaszczenie wyjaśnia imię „chrześcijanin”, które znaczy „namaszczone” i bierze początek od imienia samego Chrystusa, „którego Bóg namaścił Duchem Świętym” (Dz 10,38). Obrzęd namaszczenia istnieje do naszych czasów zarówno na Wschodzie, jak i na Zachodzie. Dlatego właśnie ten sakrament nazywa się na Wschodzie chryzmacją, namaszczeniem krzyżem lub myronem, oznaczającym „krzyżom”. Na Zachodzie nazwa bierzmowanie (confirmatio) sugeruje zarazem potwierdzenie chrztu, dopełniające wtajemniczenie chrześcijańskie, a równocześnie umocnienie łaski chrzcielnej, pełnię owoców Ducha Świętego” (p. 1289).

„Namaszczenie w symbolice biblijnej i starożytnej posiada wielkie bogactwo znaczeniowe. Oliwa jest znakiem obfitości (Por. Pwt 11,14) oraz radości (Por. Ps 23,5; 104,15); oczyszcza (namaszczenie przed kąpielą i po niej) i czyni elastycznym (namaszczenie atletów, zapaśników); jest znakiem uzdrowienia, ponieważ łagodzi kontuzje i rany (Por. Iz 1,6; Łk 10,34); udziela piękna, zdrowia i siły” (p. 1293).

2.4. SKUTKI SAKRAMENTU BIERZMOWANIA

„Bierzmowanie przynosi zatem wzrost i pogłębienie łaski chrzcielnej:

- zakorzenia nas głębiej w Bożym synostwie, tak że możemy mówić „Abba, Ojczy!” (Rz 8,15);
- ściślej jednoczy nas z Chrystusem;
- pomnaża w nas dary Ducha Świętego;
- udoskonala naszą więź z Kościołem (Por. Sobór Watykański II, konst. *Lumen gentium*, 11).
- udziela nam, jako prawdziwym świadkom Chrystusa, specjalnej mocy Ducha Świętego do szerzenia i obrony wiary słowem i czynem, do mężnego wyznawania imienia Chrystusa oraz do tego, by nigdy nie wstydzić się Krzyża” (Katechizm Kościoła Katolickiego, p. 1303).

Sakrament ten zostawia na duszy „niezatarte duchowe znamię”, pieczęć Ducha Świętego. Dlatego podobnie jak sakramenty chrztu św. i kapłaństwa bierzmowanie przyjmując możemy tylko raz w życiu. Te trzy sakramenty raz przyjęte zmieniają duchowy charakter

człowieka i są niewymazywane z duszy. „Charakter” sakramentu udoskonala kapłaństwo wspólne wiernych, otrzymane na chrzcie św., a „bierzmowany otrzymuje moc publicznego wyznawania wiary w Chrystusa, jakby na zasadzie obowiązku” (św. Tomasz z Akwinu).

Wsluchajmy się w Katechizm: Ta „pieczęć jest symbolem osoby (Por. Rdz 38,18; Pnp 8,6), znakiem jej autorytetu (Por. Rdz 41, 42), znakiem posiadania przedmiotu (Por. Pwt 32,34) – niegdyś w taki sposób naznaczano żołnierzy pieczęcią ich wodza, a także niewolników pieczęcią ich pana. Pieczęć potwierdza autentyczność aktu prawnego (Por. 1 Krl 21,8) lub dokumentu (Por. Jr 32,10), ewentualnie zapewnia jego tajność (Por. Iz 29, 11). Sam Chrystus mówi o sobie, że Ojciec nazaczył Go swoją pieczęcią (Por. J 6, 27). Także chrześcijanin jest naznaczony pieczęcią: „*Tym zaś, który umacnia nas wespół z wami w Chrystusie i który nas namaścił, jest Bóg. On też wycisnął na nas pieczęć i zostawił zadatek Ducha w sercach naszych*” (2 Kor 1,21-22) (Por. Ef 1,13; 4,30). Pieczęć Ducha Świętego jest znakiem całkowitej przynależności do Chrystusa i trwałego oddania się na Jego służbę, a także znakiem obietnicy opieki Bożej podczas wielkiej próby eschatologicznej (Por. Ap 7,2-3;9,4; Ez 9,4-6)” (KKK, p. 1295 i 1296).

Sakrament ten więc umacnia na życie. Słowo „bierzmowanie” pochodzi od słowa „bierzmo”, czyli belka, coś co umacnia budowlę. Umacnia nas Bóg siedmioma darami. Takie jest ich znaczenie:

Dar mądrości – umiejętność patrzenia na życie w perspektywie wieczności z uwzględnieniem Boga, rozumienie krzyża;

Dar rozumu – głębsze poznanie i zrozumienie objawionych prawd katolickiej wiary;

Dar umiejętności – głęboka wiara w Boga i prawdy objawione;

Dar rady – umiejętność dokonywania wyborów, udoskonalenie cnoty roztropności;

Dar męstwa – umiejętność znoszenia prób w chrześcijańskim życiu i odrzucania pokus, ufność Bogu;

Dar pobożności – synowskie oddanie się Bogu, świadomość bycia dzieckiem Boga, żywa relacja z Nim;

Dar bojaźni Bożej – szacunek wobec Osoby Boga (nie lęk i strach), świadomość Kim jest Bóg.

2.5. IMIĘ BIERZMOWANEGO

Kandydat do bierzmowania wybiera sobie nowe imię. W Biblii są sytuacje, kiedy Bóg zmienia imię niektórym osobom. Np. z imienia Jakub na Izrael, Szaweł na Paweł, Szymon na Piotr itd. Wiązało się to z nadaniem im nowej misji, nowego powołania. Podobnie papież czy zakonnicy wybierają sobie nowe imię. **Bierzmowany STAJE SIĘ RYCERZEM CHRYSZTUSA, OBRONCĄ KOŚCIOŁA ŚWIĘTEGO, WIARY KATOLICKIEJ I KRZYŻA.** Stąd bierzmowany ubiera na siebie poświęcony krzyż. Jest to obranie nowej, odpowiedzialnej misji w Kościele. Oprócz tego wybrany **Święty powinien być wzorem do naśladowania w męstwie wiary. Staje się on też patronem bierzmowanego, jego orędownikiem w niebie.** Bierzmowany powinien choć w ogólnym zarysie znać życie świętego, którego imię wybrał. Obranie nowego imienia ma więc głębokie znaczenie.

2.6. ŚWIADEK SAKRAMENTU

Świadek bierzmowania powinien spełniać takie wymagania, jakie są stawiane rodzicom chrzestnym. Powinien być wierzącym i żyjącym sakramentami katolikiem. Winien sam być już bierzmowany i po pierwszej Komunii św. Podczas Mszy św. po uprzedniej spowiedzi św. powinien przystąpić do Komunii św. (najlepiej za kandydata). Nie może to być ktoś, kto trwa w związku niesakramentalnym (konkubinat, sam związek cywilny) lub cudzołożnym. Może być świadkiem osoba po rozwodzie, jeśli korzysta z sakramentów i nie jest w ponownym związku. **Zaleca się by był to ktoś z chrestnych w celu ukazania ciągłości obu**

sakramentów. Zwyczajowo praktykuje się, aby dla dziewczyny świadkiem była kobieta, a dla chłopaka mężczyzna. Jest tu jednak dobrowolność wyboru. **Ma być to świadek żywej wiary, który bierze na siebie duchową współodpowiedzialność za kandydata.** Świadek winien często otaczać go modlitwą oraz interesować się jego życiem duchowym. Może warto pomyśleć nad jakąś wartościową duchową lekturą jako prezentem z okazji bierzmowania? „Wedle możliwości bierzmowanemu powinien towarzyszyć świadek, który ma troszczyć się, ażeby bierzmowany postępował jako prawdziwy świadek Chrystusa i wiernie wypełniał obowiązki związane z tym sakramentem” (KPK, kan. 892). Podczas ceremonii kandydat trzyma swoją prawą rękę na prawym ramieniu kandydata.

Poznajmy więc swoją chrześcijańską godność!